

բառապատկերները ի վերջոյ ապա-
ցուցուին, աստ եւս՝ Օսմանեան
տեսակետով մեծամեծ անպատե-
հաութիւններ կը նշանակէր։ Կարնոյ
դատական պաշտօնէն ետեւորէն այն-
չափ յառաջ տարած է զիրենց, որ
խնդրոյն որոշապէս քաղաքական
հանգամանք մը տուած են։ Եթէ
իրենց ըսածներն հաստատուին, պի-
տի հետեւի թէ Տէրութեան հը-
պաւսի ամենահաւատարմը՝ աղ-
անց միտն մէջ կազմաւոր-
ապարտութիւն մը կայ երբ
ու Տէրութեան կարե-
ղաւորներէ մին կորչե-
լաւ։ Կը հարցունենք սակայն,
այդպիսի եղեւնական դարձ
մը, եթէ երբեք գոյութիւն ունե-
ցած է, մեծադիպօք դատաւարա-
նաւ մը, որ ընդհանուր ուշադրու-
թիւն կը դրօշէ թէ աստ և թէ՛
ուրիշ երկրներու մէջ, իւրոյ աշ-
խարհի՝ հոգեպէս Տէրութիւնը
կ'օգտուի թէ՛ իր վրանի մասնաւոր-
աբիւ ժամանակին մէջ, ուր նոյն
գաւառացի անուամբ, ուր յայտնի
պատմագրութիւն մը յարուցանել
կ'ուզուի եղբի, Եւրոպական Տէրու-
թիւնը ունեւ դարձեալ խնդիր մը
յուշելու տրամադիր են իրենց։
Չայս կը հարցունենք թուրքիոյ բո-
լոր բարեկամաց, և ապահով ենք
թէ պատմական մը միայն պիտի
ստանանք։ Ի, Կրան Արաւելին գոր-
ծող վանք՝ նախարարն հարկաւ մեր
կարծիքէն էր, այսինքն՝ Օսմանեան
տեսակետով՝ կարնոյ մէջ քաղա-
քական դատի մը ինքնուրեք Տէ-
րութեան համար վնաս կը նշան-
րէր։ քանի որ բանտարկելոց ձեռ-
բակաւունքն ժամանակ մը յետոյ,
պատի մի քանի ամիս առաջ, Եւրո-
պական մամլոյն մէջ հրատարակ-
ուած չափազանցութիւնները տես-
նելով, չորսբերական հետադիւր մը
զրկեց Օսմանեան դեպքանցի՝ ծա-
նուցանող թէ կարնոյ մէջ քաղաքա-
կան բնութիւն ունեցող բան մ'ե-
րեւան չէ եղած, թէ բանտարկելոց
դէմ՝ եղած ամբաստանութիւնը հա-
տարակ յանցանքներ են միայն, և
թէ միայնակը վրական է։ Այս
չիտակուելէն դատ, կարնոյ դատա-
կան պաշտօնատարը ի տես աշխար-
հի բացին զայն, և անոր մէջէն ա-
պրտաւարութիւն, դատաւարութիւն,
ոչնչականութիւն, Հայկական թա-
գաւորութիւն, զինուորութիւն ան-
գիտութիւն և ասոր նման զուտ
քաղաքական խնդիրներ խորհրդո-
ւներ, ծրագրեր ցուցուցին Տէրու-
թեան բարեկամաց ու թշնամաց։
Մեք որ՝ գիտենք թէ Հայոց միա-
քէն աղբալի՝ ցուրդներ չեն անցնիր
հոգ չենք ընել։ Բայց յայտնի մեր
գիտածն ինչ՝ կը ծառայէ, երբ
Տէրութեան պատմականատու պաշ-
տօնատարը իրենք յանձնառու կը
լինին քաղաքական այսպիսի միա-
փութ պարագային մէջ հոգեկե-
լաւ։ Եւ թէ՛ Կրան և թէ՛ Կրան, թէ
Հայաստանի Հայ ժողովուրդէն
մաս մը կայսերական կառավա-
րութեան դէմ ապստամբուել և
կարնոյ նախագիծ իւր չորակց դա-
ւաւանելով վեհ Սուլթանին ախ-
րապետութենէն կորցնելու պատա-
րաստութեան մէջ գտնուած է։
Այդ պայտօնատարը չեն կրնար ը-
սել անշուշտ թէ ինչ որ կար երե-
ւան հանցանքը և անգին բան մը չը-
մնաց, զի բաւ է որ անորմ մը հըն-
չակուի թէ Հայոց մէջ այսպիսի
խորհրդեր և պատրաստութիւն կան
ենք, Տէրութեան թշնամիներն
այնուհետեւ չե՞ն կրնար առաւել
ընդարձակ նշանակութիւն մը տալ
գործին։ Ամեն օր քննիւմներ և
Ոչնչականներ կը գտնուին և կը
պատժուին. բայց ամեն մարդ գի-
տէ թէ քննիւմներ թէ Ոչնչա-
կանութիւն գոյութիւն ունին միշտ։
Արդ, եթէ այսօր խումբ մը Հայ
դատաւարներ գտնուած և և կը
հայտնուի թէ անոնք քաղաքական
նպատակ մ'ունենին, Տէրութեան
հպատակաց վրեժակն մօտեն տե-
ղեկութիւն չունեցող անձինք միմե-
շե՛ն կրնար ենթադրել թէ չգըտ-
նուած Հայ դատաւարներն ալ կան,
երեւան չըլած խորհրդերն ալ
կան, նոյնպիսի քաղաքական նոյնպի-
սի վրդովիչ, ենթադրութիւն որը ա-
մենին աւելի Տէրութեան հատա-
րիմ հայ հպատակաց ցաւ կը պատ-
ճառեն։

Եթէ ևս կէտ տակաւին շատ
գիտողութիւն կը վերցնէ բայց ա-
ռանց աւելի ծանրանալու, սա ան-
կիւնելի եղբակցութեան կուգանք
որ եթէ կարնոյ բանտարկելոց դէմ
եղած ամբաստանութիւնը չհաս-
տատուին, տեսակ մը անպատեհու-
թիւն կայ. իսկ եթէ ապացուցուին
ուրիշ տեսակ անպատեհութիւն մը
լը տեսնենք։ Ուստի մեր խնարհ
կարծեօք, լաւագոյն ընթացքն է
օգուտ բաղել խնդրոյն այս առկա
վիճակէն։ Այդ մարդիկը բանտար-
կելով կառավարութիւնն ինչ նպա-
տակ ունենէր, դա արդէն լրովին
իրացած է. որովհետեւ ծանուցուա-
ծին նման խորհուրդ մը եթէ կար,
երեւան երեւոյ, անոր գործադրու-
թիւնն անհնար եղած է. իսկ եթէ
այդպիսի խորհուրդ մը սնուցանող-
ներու աչքը վախցնել կ'ուզուէր, ա-
պահով պէտք է լինել թէ հինգ կամ
վեց ամսուան բանտարկութիւնն, և
այն սրտադողեր ու տառապանքներ
զորո Հայ բանտարկեալներն և իրենց
ընտանիքներ կրած պէտք է լինին
այն երկար ժամանակամիջոցի մէջ,
բաւականէն աւելի եղած են դանդա-
ղեալներէ։ Ուստի, չենք կարծել
թէ այսուհետեւ Տէրութեան չափու-
թիւնը կարնոյն վրէժակներէն ինչ
նպատակ ունենէր լինի աւելի երկար ժա-
մանակ բաց թողնող զայս խնդիր, և
կը յուսանք որ եթէ այս կարգի
վիճակողութիւններ պատշաճ ձեւով
մը ներկայացուին արդի լուսնաւոր
և հայրենասէր նախարարութեան,
դատին վերջ տարու և բանտարկեա-
լները կայսերական ընդհանուր ներ-
ման արժանացնելով արձակուել մա-
սին մեր ներկայած խնդիրը նպաս-
տաւոր ընդունելութիւն մը կրնայ
գտնուի։

Իսկ եթէ, հակառակ մեր այս
բանաւոր կարծած՝ անկեղծութեան,
որոշուի անպատճառ յառաջ տանել
բանտարկելոց դատաւարան, ինչ-
պէս որ Տէրութեան բացարձակ
իրաւունքն է, տարակույս չու-
նինք որ հոգ կը տարուի որ
պէս զի դատաւարանական գոր-
ծողութիւնը անկողմնակալութեամբ
տեղի ունենան և կամքին թէ այս
և թէ՛ գիտելի՝ կողմն հրատարակ-
ուող լրագրաց ստացած նամակնե-
րը կը ցուցնեն թէ կարնոյ իշխա-
նութիւնը ճշմոտ կը բանցնեն դա-
տաւարանին վրայ։ Դատական իշ-
խանութիւնը անկախ են այժմ, և
քաղաքային իշխանութիւնը դատի
ենթարկուած լինելով մը իւր նը-
կատմանց համաձայն լուծում մը
տալու համար չկրնար դատաւարաց
վրայ աղբեցութիւն բանցնել կամ
դատաւարութեան պահանջմանց
առջև արդէն լինել յարուցանել։ Այս
է Տէրութեան օրէնքն և եւ սակայն
բանտութեամբ կը ծանուցանեն թէ
իրը նոյն լինել կառավարութեան
կողմէ նշանակաւ փառաբանք,
բանտարկելոց՝ պաշտպանութիւնը
պատրաստելու համար, ամբաստա-
նաբար և հարցաքննութեան թու-
լոց պատճեններն ուղեր են ըստ
օրինի, չէ արուել, և մեծագու-
նաւ ծախք պահանջուել է։ Եւ
մասնապէս, երբ հինգ օրէն ա-
ւելի պայմանաւոր մը լընդ-
րեն են, չէ ընդունուել։ Նոսի
թույլ չէ արուել որ բանտին մէջ
ուսանձնին խորհրդակցութիւն իրենց
պաշտպանելոց հետ, ինչպէս օ-
րէն է և հարկաւոր է ամեն տեսակ
դատերու մէջ։ Եւ երբ ըստ օրինի
ձեռնարկել են Բժշկական խնդիր
ընդուն մերժելու ամբաստանել ա-
տենին միմեշե՛ն և դատը կասեցնելու
տեղական կառավարութիւնն եւ
կարօրէն ընդդէմացել է։ Այս ամ-
են օրինակացութիւնը ներկա
յայտած պէտք չէ լինի կեդրո-
նական կառավարութեան ուշադ-
րութեան. զի ապահով ենք թէ Բ-
յուրեղ թույլ չտար որ դատական
օրինաց ու կանոնաց ոգին այսպէս
թուրի։ Նախարարացեալ Բարձր
Ստիւտ փաշա հեղինակին է արդի
դատական դրութեան, և անշուշտ
չենք որ այսպիսի կարեւոր դա-
տաստանի մը մասին նոյն իսկ կա-
ռավարական պաշտօնատարը ոմանք
զեղծումներ գործեն այդ դրու-
թեան կիրառութեան մէջ։ Եւ ի
վեր քան դատարան, Օսմանեան
կայսերական կառավարութեան
հանրաժամանօթ արդարադ

կաշկանդներով, այնպէս որ եւս ըստ անհրաժեշտութեան երթալ Հայտնաբերման համալսարանին մէջ ուսնելի զայն մի ականաւոր դասախօսէ որ անպակաս կը տեսնէր լուսանկարն գրասեն- կան մէջ: Մեր բարձրագոյն կը- թովածան միւս ծիւղերն չ'են նը- լաւ յետագիւմ, և մանկավարժու- թեան նորագոյն գիտերն դեռ բացակայ են քրիստոնեական կրթա- լաններէն: Կրօնքէն տեղեկանալ մանկավարժական կատարելագոր- ծութեանն: — Գնացե՛ք Ալեմանիա»

ՄԻՆԱՍ ԶԵՐԹՁ

ՎԱՍՄՄ ՍԵՐԻՍԻՍԻ ԵՖԵՆԻՍԻ
ՏՈՒՆԻՍԻ ԻՆՏԵՐՆԱԼ ԸՆԴՈՒՆՈՒՄԻՍ ԵՐ
ԹԵ ԶԵՐ ԸՆԴՈՒՆՈՒՄԻՍ

Խմբագիր Մասին լրագիր
Ազգ. ժողովոյ մարտ 18 նիստին
մէջ Մէծ. Թերեզեան էֆէնիսի յայ- տարարած էր թէ, Վասմ. Սերիսիէն էֆէնիսի մէջ գրուել տուրքի առա- ջարկութիւնը 1867ին Ազգ. ժողովոյ կողմէն ընդունուած էր:

Նոյն պահուն հոն չի գտնուելու երկրորդ օրը եղելութիւնը Զեր պատ- ուական լրագրին մէջ կարգացի, ը- րանուած էր խօսքը խոշոր գրերով գրուած: հաստատանքներն ունիւր Թի- րեզեան էֆէնիսի չեղած կամ բարձր ձայնով արտասանած ըլլալուն ի նշան:

Պատասխանի տուրքին վրայ այս պատահալ կարծիք յայտնել պատճառով մը, որոշած չէի թէ եւ, բայց իրեն երեսնութեան ընդ. ժողովոյ դիւանէն ճշտարկութեան դէմ եղած յայտարա- րութեան մը երբեք չէի կրնար ներել:

Առաջիկայ Զեր օրը օգնութիւնը դիւանի տու- րութեան հետեւին համար իմ մարտ 22 նամակս: զոր Զեր ան- կողմնակալութեանը հիւրընկալած էիք Մասին լրագր 25 թիւին մէջ: Բայց նոյն առիթը Զեր... օգնական խմբ- բարիքը Ազգ. ժողովոյ նախկին ար- ձանագրութիւններին քաղաքականը ը- րած ըլլալով, անոնցէ ուղիւ էր հե- տեցնել թէ խնդրին «անաւական մե- ժամանակութեամբ մ'ընդունուած է, որ սակայն այսօր բաւական պիտի հա- մարուէր:»

Այս հետեւութիւնը սխալ էր, որ երկրորդ նամակս մը (Մասին լրագր 11 ապրիլ թիւին մէջ հրատարակուած) աւելի մանրամասնաբար ուղեցի բա- ցատրել, յուսարով որ քիչեւն էֆէ- րի ալ պիտի համոզուէր իմ գրածնե- րուս ստուգութեանը: Բայց միւսնոյն թիւին մէջ իմ քրտն գիտողութիւն- ներէն տեսալ որ կասկած կը յայտն- իմ ըսածներուս վրայ, ինչ ինչ իրա- րութեանց արձանագրութեան մէջ չի գտնուելուն յետոյ՝ եւ կարծելով թէ ես փաստ չունիմ հոգին կատարուած ըտէնարկութիւնը ապացուցանելու:

Ասոր չեմ գրամանար. քանզի ինչ- պէս Թիւրքեան էֆէնիսի նոյնպէս ան- ինչ նախկին ընդ. ժողովներու ան- ցիցը եւ արձանագրութիւններու դեղծ- անոցը վրայ հաստատութիւն չունենալով երկուքն ալ միւսնոյն սխալը գործած են: Բայց չեմ ալ ներքի իր ուշիւնու- թեանը որ խնդրոյ մը վրայ տեղեկու- թիւն առնելու համար ուղիւ աղբիւր- ները ձգելով՝ անուղիղ միջոցներու գի- մէ: ուստի խնայելով իր եւ իմ գրադ- րութեանը պէս, Հանրիէթ սկսաւ վերջին ծայր գոյիլ զՏիկին Թանարէ: Երիտասարդը չէր կասկածեր, և շատ կը սխալէր: Պէտք է միշտ կասկածել իւր տա- րիւնի, մանաւանդ երբոր չափէ դուրս գոյեաւ խօսի ուրիշի մը վրայ:

Ես ժամերուն, չեմ ուղիւ դիմել տեղի հոգնեցնել, ալ կը հրաւիրեմ միայն իւր ժողով գրասենեակին երթալով... Իւթիւնեան էֆէնիսի (կամ էթէ ինչ նախագայտի կը համարէ, այլուր 1867 ին երեսնութեան գտնուող՝ որեւէ անձի) հարցնէ թէ 1867 նոյեմբեր 4 թիւ 821 Մասին լրագր հրատարակուած յետագայ տողերն միթէ ճշմարիտ են:

«Արդի» (1867 հոկտեմբեր 20) «Ընդ. ժողովոյ մէջ յուզուած խնդրոց «վրայ բացակայ երեսնութեանց ալ «կարծիքը գրով իրենցմէ խնդրելու «որոշումն ի գործ դրուելով, կը լսենք «թէ 13 երեսնութեանց կարծիքը յայտ- «նեն են» 9 բացասաբար եւ 4 ստո- «րասարար. եւ որովհետեւ արդէն «Ընդ. ժողովոյ մէջ ալ տրոց խնդ- «րոյ վրայ 17 բացասական են 20 «ստորասական թուէ արուած էր, եւ «ընէ եկած թուէներն ալ անոնց վրայ «բարդեղնով» բացասականաց թիւն «եղած է 26 եւ ստորասականաց 24: «Հետեւեալ արտոց խնդիրը է ընդ- «ունալ:»

Իւթիւնեան էֆէնիսի այս գրածնե- րը կիթէ ճշմարիտ են, եւ ոչ ոք կրնայ ուրանալ թէ ճշմարիտ են, կը խնդրեմ քիչեւն էֆէնիսիին որ չէ ընդունուած խօսքը խոշոր գրերով հրատարակել տալու բարեհաճի՝ ի հաստուցումն իրա- ւանց ճշմարտութեան:

Խմբագիր, Զեր արգա- րատիրութեանը խնամելով ներկայիս հրատարակութիւնը մնամ Զեր ամենախորին յարգանքը
8 ԱՐԵՎԱԿ
Վալաթա 27 ապրիլ 1883

Արշակ էֆ. այս անգամ ես իւր փաստը կը յետու ամբողջացուցիլ թուէարկութեան մը վրայ, որ լրագ- րանոր ժողովէն դուրս տեղի ունե- ցեր է, և ըստ իւր կարծեաց, վրձ- ւական է եղեր: Արդ, ենթադրե- լով իսկ թէ Սերիսիէն էֆի ուսա- ջարկութեան վրայ ետքէն կատար- ւուեր է այսպիսի թուէարկութիւն մը, որոյ յիշատակութիւնն ամենեւ- րեւ չէր գտնուի Ընդ.Հանուր Ժո- ղովոյ պաշտօնական Ատենագրու- թեանց մէջ, դարձեալ չհետեւել թէ Սերիսիէն էֆի առաջարկին, որ ի սկզբան անբաւական մեծամասնու- թեանը մ'ընդունուած էր, յետոյ օրինաւորապէս և վճռապէս մեր- ժուած լինի:

Եւ յիշուել, մէջ ապարէն ընդ- Հանուր Ժողովն իւր 1867 նոյն 1 ի նստին մէջ, Չիւնուրական Տրոց խնդրոյն վրայ երկրորդ վիճաբանու- թիւնը չսկսած, Սերիսիէն էֆի պա- ջարկման համեմատ հաստատուած էր որ ամեն որոշում սահմանադրական 71 թիւոյն մեծագոյն մասին, այն է 36 ընդուով տրուի: (*) Արդ, որով-

(*) — Աստիկ Ընդ. ժողովոյ Ա- տենագրութեան այն հաստուածն, ուր արձանագրեալ է այս որոշում:

«Առեւտրութեան» (Խնդիր բաւական յուզուած: Երկու ատարկութիւնն կայ հիմա: Ա. առկէ առաջ եղածնե- րուն պէս 51 երեսնութեանց ներկա- յութեամբ ատենուր բացուի, բայց որո- շում մը վաւական ըլլալու համար Սա- ջարկութեանը 71 թիւոյն մեծագոյն մասն, այսինքն 36 ընդ. կամ ձայն պիտուի: Բ. 51 թիւով նիստ եւ որո- շում ըլլայ: «Ատենագրութեան այս երկու առա- ջարկութիւնները ըտէն զինով, Ա. ք մեծագոյն մասամբ կ'ընդունուի:»

Հետեւ Արշակ էֆ. յիշատակած երկրորդ և ամբողջացուցիլ թուէար- կութիւնն ընդ.Հանուր Ժողովոյ նոյն տուր նստէն յետոյ ժողովէն դուրս կատարուած գործողութիւնն մ'է, և մերժումն ըստ իւր ատուութեան՝ օրի- նաւոր և վճռական լինելու համար պէտք էր որ 36 ընդ. կը միաբանու- թեամբ արտասանուէր: Բայց Ար- ջակ էֆի հայտնոյն համեմատ, մինչ- քեւ Սերիսիէն էֆ. ի առաջարկին ի նպաստ արուած թուէնց թիւը 24 էր, հակառակ թուէները 26 է աւելի չե- ին: Ապա ուրեմն, մերժումը նոյն- չափի անբաւական մեծամասնու- թեամբ արտասանուած էր, որպիսի ընդունելութիւնն. ապա ուրեմն, մերժումն ալ վճռական չէր, ինչ- պէս վճռական չէր ընդունելութիւ- նը:

Բայց Ես կան զանազանութիւն մը պէտք է դնել երկու թուէարկու- թեանց միջեւ: Առաջինն նստին Սեր- փիլէն էֆի առաջարկը կ'ընդունուի 36 է պակաս թուէնց մեծամասնու- թեամբ մը: Բայց անպատճառ ամեն որոշումը 36 ընդ. կը միաբանութեամբ տալու կանոնն

